

EL TEMPS

DIRECCIÓ, ADMINISTRACIÓ, PUBLICITAT I VENDES: Avda. del Baró de Càrcer, 40, 13. 46001 València. Telèfon: (96) 352 48 69. Fax: (96) 352 09 83.

REDACCIÓ DE BARCELONA: Carrer de Casanova, 46, 4-2, 08011 Barcelona. Telèfon: (93) 451 03 75 i 323 00 71. Fax: (93) 323 35 41.

REDACCIÓ DE MALLORCA: Plaça de Caterina de Thomàs, 4, 4rt, B. 07001 Palma de Mallorca. Telèfon: (971) 72 07 96.

EDITA: Edicions del País Valencià, SA.
PRESIDENT: Rafael Mansanet.
EDITOR: Eliseu Climent.

DIRECTOR: Oriol Castany.

SUBDIRECTOR: Miquel Alberola.

REDACCIÓ DE VALÈNCIA: Jordi Sebastià (*Cap de redacció*), Ismael L. Belda, Ignasi Pellicer, Lola Carrasco.

REDACCIÓ BARCELONA: Assumpció Maresma (*Cap de redacció*), Eduard Company, Xavier Duran, Oriol Malló, Pere Martí, Sílvia Monfort, Eduard Voltas i Mercè Montoliu.

REDACCIÓ MALLORCA: Miquel Payeras.
CORRESPONSALS: M.C. Grau (Andorra), Cinta Bellmunt (Tarragona), P. Alberola (Alacant), Xevi Planas (Girona), Uniers Bertrana (Perpinyà), Judith Casaprima (Lleida), Antoni Albalat (Castelló).
FOTÒGRAFS: Joan Celià, Rafa Gil, Jordi Morera.

IL·LUSTRADORS: Salva Llosà, Sento.

RÍBRIQUES: Jordi Ballo, Ramon Bamils, Pere Calders, Fabià Estapé, Joan F. Mira, J.J. Pérez Benloch, Josep M. Sanmartí.

COL·LABORADORS: Andreu Alfaro, Adolf Beltran, Francesc Bueno, Joan A. Benach, Francesc Caballero, Carles Capdevila, Antoni Castel, Jaume Comellas, Santiago Cucurella, Martí Domínguez, Llibert Ferrer, Vicent Franch, Carles Gàmez, Manuel Garcia, J.L. Guamer, Juan M. Jativa, Enric A. Llobregat, Josep M. Lloró, J.V. Marquès, Josep Morell, Sergi Pàmies, Josep M. Pasqual, Vicent Partal, Toni Picazo, Eva Piquer, Miquel Porta Perales, Modest Prats, Pilar Rahola, Antoni Reig, Màrius Serra, Josep Lluís Sirera, Lluç Soler, Marc Soler, Ferran Torrent, X.R. Trigo, Lourdes Toledo, Daniel Hermsilla.

ARXIU: Jesús Prats (Fotografia).

PUBLICITAT I PROMOCIÓ: Jordi Enguix (*Cap de publicitat*), Pole Position (Catalunya) (93) 302 26 61. Fax: (93) 317 83 45. Oh-Fek, Comunicació i Marketing (València i Balears) (96) 369 66 01

SUBSCRIPCIONS: Begonya Pardo.

PRODUCCIÓ: Francesc Sellés i Josep Agustí (*Correcció lingüística*), Lina Casanovas (*Maquetació*), Faust Ripoll (*Edició*), Rosanna Puchades (*Textos*).
DISENY: Enric Satué.

FOTOMECÀNICA: Garbí Casa Editorial SA, Añón, Selecrom.

IMPRESSIÓ: Gràfiques Morvedre.

DIPÒSIT LEGAL: V.853-1984

Sol·licitat control d'OJD

Cap part d'aquesta publicació pot ser reproduïda per cap mitjà, ja siga mecànic, fotogràfic, electroòptic, magnètic, de fotocòpia, o qualsevol altre, sense permís de l'editor.

Ensenyament: la regressió

És ja quasi una tradició que cada començament de curs represente un grau més o menys intens de conflictivitat: professors en precari, alumnes sense plaça, escoles sense acabar, tot allò que se'n podria dir els problemes normals. Cada principi de curs, també, és freqüent que es planegen conflictes de més abast, que poden anar des del finançament dels centres privats concertats fins a les condicions laborals dels ensenyants. Aquest any, però, els inicis del curs 1991-1992 han estat considerablement pacífics en tots els territoris de l'estat, tant els que depenen de l'administració central com en els que tenen competències plenes en matèria educativa. Un principi de curs tranquil –fora d'incidents puntuals–, excepte al País Valencià.

El conflicte, que s'ha manifestat en dos fronts diferents, té el seu origen en una decisió fonamentalment pressupostària, és a dir, fonamentalment política i de prioritats: estalviar-se un grapat de milions, i estalviar-se'ls en el punt de menor resistència, que és el de la contractació de professorat. La vaga dels centres d'ensenyament concertat té aquest origen, i no cap altre: s'ha decidit que *sobren* unitats, i que per tant *sobren* professors. Quan el nombre d'alumnes per classe es manté sistemàticament en nivells màxims –en contra dels més elementals conceptes de *qualitat*–, la Conselleria d'Educació continua pensant que reduir-los és un luxe inabordable. Per tant, han de sobrar professors. A l'ensenyament públic, i molt especialment als instituts i als centres de Formació Professional, el criteri és el mateix: el mínim de matèries optatives, el màxim d'alumnes per grup, el màxim d'hores per professor...i qui *sobre*, al carrer. Ja han fet el càlcul dels milions que s'estalvien amb aquest inesperat salt endarrere: no són molts, però sembla que són prou per a justificar les mesures de l'ordre del 29 de juliol passat, que empitjorava radicalment les condicions del conjunt del professorat. En especial, l'augment d'hores docents dels

equips directius representa inevitablement una disminució del temps disponible per a l'organització de totes aquelles activitats que fan d'un centre docent alguna cosa més que una instal·lació per a impartir el màxim d'hores de classe amb el mínim de personal. L'objectiu real, als instituts de Batxillerat i de F.P., és el mateix: no contractar nous professors, i si pot ser, reduir encara més les plantilles. Estalviar diners, a canvi de crear el malestar més profund que s'ha vist en molts anys entre un professorat ja profundament desmoralitzat per polítiques permanentment restrictives. A canvi, també, de fer inviables la major part de les opcions complementàries i extraescolars dels estudiants. A canvi de retrocedir dràsticament en qualsevol aplicació del concepte de qualitat educativa.

No és un problema gremial dels ensenyants, o d'un sector dels ensenyants: és, cal repetir-ho, una decisió de transcendència política. Una indicació de quin és el valor que s'ha donat a les condicions reals de treball del professorat, i a l'oferta real de possibilitats als alumnes. I és, cal repetir-ho també, un conflicte i un problema que es manifesta concretament al País Valencià en virtut d'unes decisions concretes de la Conselleria d'Educació i Ciència. Només ací, per exemple, han presentat la dimissió més d'un centenar d'equips directius, i no ho han fet per frivolitat precisament. Sembla que són problemes que no s'han plantejat ni al territori que depèn directament del Ministeri –com són encara les Illes–, ni al Departament d'Educació de la Generalitat de Catalunya. Ningú no ha pensat, allà, a fer passos endarrere en les millores ja aconseguides, ningú no ha pensat a empitjorar una situació que encara ha de millorar molt. Ací, sí que ho han pensat, i ho han imposat implacablement. Potser, per necessitat i per pressió, hauran d'arribar a algun compromís. Però el mal ja està fet: ja ha quedat ben clar quines coses els importen i quines no.

